

L'ALEGRIA DE L'EVANGELI

Jaume Botey

Han hagut de passar molts anys per poder llegir un missatge de tanta frescor i de tant gust de sinceritat vingut del Vaticà com aquest, el de l'Alegria de l'Evangelí.

No és aquest el lloc de parlar de les seves aportacions teòriques. És un text orientat cap a la dimensió missionera de l'Església en un món en crisi, dominat per l'economia especulativa i el mercat. Tanmateix, cal destacar aquestes impressions:

1. Es tracta d'una exhortació programàtica, un full de ruta per treure l'Església del tancament i de l'estar d'esquena al món en què viu des de fa temps. Parla de l'Església com "casa oberta", acollidora per als que busquen caliu humà, de diàleg sincer amb les cultures, les ciències, les arts, les religions, el món dels no-creients. Sense complexos. Conscient de no tenir "el monopoli de la veritat", però sense por a l'equivocació que paralitza ("millor accidentada que malalta per por a equivocar-se"). Proposa una descentralització que va de Roma fins a la més petita de les esglésies particulars, posant en relleu la seva experiència més original, la comunitat. És un gust trobar esmentades, per primer cop, en un document oficial les Comunitats Cristianes Populares, sempre injustament silenciades malgrat el bé que han fet al món.
2. Una de les coses boniques del document és el llenguatge planer, de proximitat amb la gent i amb alguns estranys neologismes argentins. Francesc és fill de la seva terra i fa servir el llenguatge i expressions de la seva terra. I hi ha paraules que il·luminen aquest camí encetat de renovació, per exemple "alegria" i "misericòrdia", fent-les néixer del caliu de l'amor. No es necessiten moltes més veritats ni són totes de la mateixa importància per anunciar l'Evangelí al món. Poques i ben articulades són suficients per trencar l'aïllament i anar creant la necessària "revolució de la tendresa".

3. L'exhortació carrega durament contra el mercat neoliberal, l'economia d'exclusió, la cultura de marginar, la globalització de la indiferència. "No compartir amb els pobres els mateixos béns és robar-los la vida". Denuncia també la burocràcia en l'Església, que la porta a la "mundanització espiritual". El model o paradigma per a una Església renovada que proposa el papa Francesc és el de la "persona-càntir", que va abocant generosament l'abundància de l'aigua fresca.

Avui podem escoltar la invitació del papa Francesc a recuperar l'alegria. Comencem a sentir-nos altre vegada a gust en aquesta església, que dóna importància a allò que dóna importància l'evangeli.